

Onlangs voorlopig erkend...

Australian Stumpy Tail Cattle Dog

Bij de F.C.I. komen regelmatig aanvragen binnen om aan een rasstandaard – en daarmee aan een hondenras – een (voorlopige) erkenning te verlenen. Het gaat vaak om rassen die in het land van herkomst zijn erkend, maar daarbuiten niet of nauwelijks.

ONZE HOND stelt ze aan u voor...

TEKST EN ILLUSTRATIES: RIA HÖRTER

Een voorlopige erkenning door de Fédération Cynologique Internationale (F.C.I.) betekent dat er in een groot aantal Europese landen aan dat ras nationale kampioenschapsprijzen kunnen worden toegekend. Deze rassen komen op tentoonstellingen nog niet in aanmerking voor het CACIB, maar kunnen wel de titel van Sectie Winner (zoals Europees Winner) en Wereldwinner verkrijgen.

In juli 2005 werd ook de Australian Stumpy Tail Cattle Dog voorlopig erkend. Het ras is ingedeeld in FCI-groep 1: Herdershonden en Veedrijvers, en dan in sectie 2: Veedrijvers. In Nederland gebruiken we de originele, Australische naam van het ras.

LAND VAN HERKOMST

In 1606, het jaar waarin William Shakespeare 'King Lear' schrijft en Rembrandt wordt geboren, is Australië nog een 'terra incognita', een onontdekt land. In 1606 komt de bemanning van het Hollandse zeilschip Duyfken op de onherbergzame westkust aan wal, maar blijven doen ze er niet. Capt. James Cook doet hetzelfde, maar dan aan de oostkust. Pas in 1788 gaan de

eerste Europeanen aan wal in Botany Bay, om zich te vestigen in Port Jackson. Australië mag dan onbekend zijn, onbewoond is het niet. Er is een inheemse populatie van ongeveer 300.000 Aboriginals.

1788: Frankrijk staat aan de vooravond van een grote revolutie en Australië

bevindt zich op de drempel van een 'witte invasie'. Tot 1868 is Australië het land waar Engelse strafgevangenen naar worden gedeporteerd. In 1901 wordt het eerste parlement geopend en nu wonen er ongeveer 19 miljoen mensen op dit continent.

INVLOED VAN ENGELAND

De Australian National Kennel Council (ANKC) is lid van de FCI, maar in de

- In 1606 komt de bemanning van het Hollandse zeilschip Duyfken op de onherbergzame westkust van Australië aan wal, maar blijven doen ze er niet.

De eerste show op het vasteland wordt in 1864 georganiseerd door de 'Acclimation Society', die zich in het dagelijks leven bezighoudt met de import van Europese en Britse – let op de formulering – vogels en planten...

BLANKE EMIGRANTEN

Ook het ontstaan van de Australian Stumpy Tail Cattle Dog heeft, net als bij zijn neef de Australian Cattle Dog, te maken met de behoeften van de blanke immigranten. Bij gebrek aan voldoende werkkrachten die de grote, soms wilde, kudde vrij rondlopend vee kunnen hoeden, gaat men op zoek naar een hond die kan assisteren bij het in de gaten houden en het verplaatsen van het vee over lange afstanden. De veehouders gebruiken in eerste instantie een hond met een zware, zwarte vacht met witte aftekening rond de nek, een stompe staart en grote, hangende oren. Hij heeft een eigenaardig soort gangwerk – log en plomp – maar voldoet niet goed voor het herderswerk. Hij kan niet tegen de hitte, bijt te hard, blaft teveel en staat bekend onder de naam 'Smithfield'. Die naam komt hoogstwaarschijnlijk

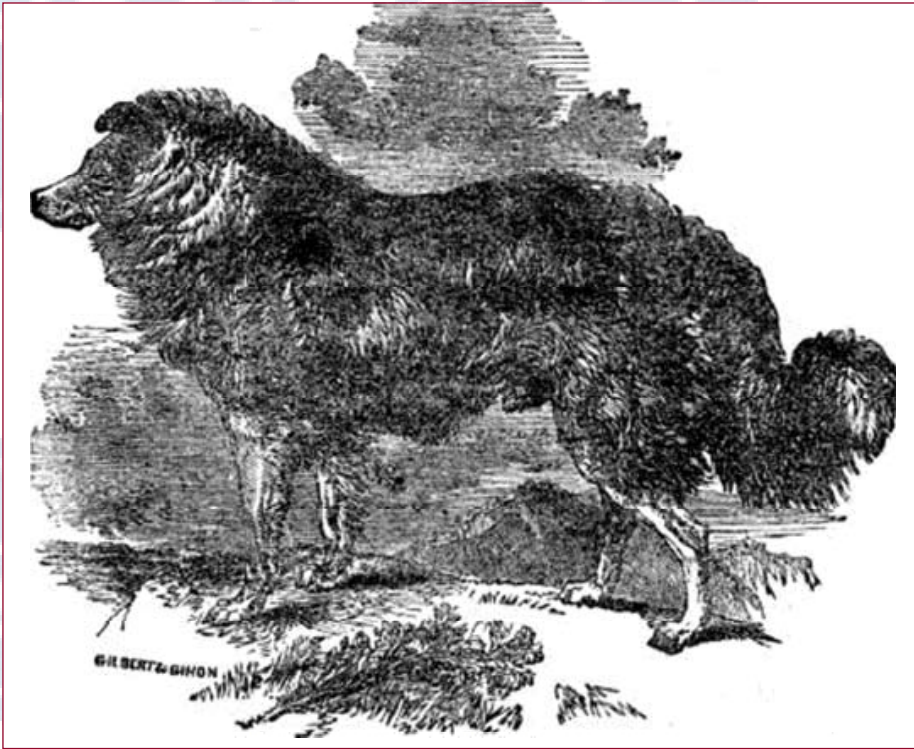
- Rond 1830 worden uit Noord-Engeland geïmporteerde herdershonden (Schotse Collies? Border Collies?) gekruist met Dingo's. Het resultaat is de zogenoemde 'Hall's Heeler'. In 'Cynographia Britannica' (1808) van Sydenham Edwards worden verschillende types Engelse herdershonden afgebeeld.

kynologische wereld is de invloed van Engeland merkbaar aanwezig. Deze kennel club organiseert geen tentoonstellingen en houdt geen stamboeken bij. In de vijf staten en twee 'territories' zijn de lokale kennel clubs verantwoordelijk voor de gang van zaken in de rashondenwereld.

De eerste hondenshow wordt georganiseerd in 1862, in Hobart (Tasmanië). De 'Society for the Improvement in the Breed of Dogs' is verantwoordelijk voor de organisatie. Er zijn 91 honden present en de aanwezige rassen vormen een afspiegeling van het rassenbestand in Engeland, namelijk de Pointers, Setters, Greyhounds, Beagles, Bulldogs, Terriers en Poedels.

- De oude Smithfield Meat Market, 1855. In dat jaar wordt de markt voor het laatst buiten gehouden. Hier bewaken de Smithfields het vee en drijven het van en naar de markt. De naam van deze markt is voor altijd verbonden aan de huidige Australische veedrijvershonden.

• 'The Shepherd Dog', getekend door John William Orr in 'Rural Architecture', 1852. Het Collie type is direct herkenbaar.

• Veedrijverhond 'Jack', een Smithfield type, gefotografeerd in Sydney in 1898.

• Hond van het Smithfield type. Deze types spelen een grote rol bij de ontwikkeling van de Australische veedrijverhonden.

van de 'Central Smithfield Meat Markets' in Engeland. Daar tonen dit type honden hun talenten bij het 'bewaken' van varkens, kippen, pony's, schapen en koeien. 'Smithfields' staan ook bekend onder de naam 'English stock dog' of 'Black Bobtail'.

GEEN KELPIE BLOED

Het kruisen van Smithfields, Dingo's en blue merle gladharige Collies, met als doel een stille werkhond te fokken, is de start van zowel de Australian Cattle Dog als Australian Stumpy Tail Cattle Dog. Het verschil is... de Kelpie, de derde veedrijverhond in Australië. Anders dan de Australian Cattle Dog, heeft de Stumpy Tail Cattle Dog geen Kelpie bloed en dat betekent dat hij het gen voor black-and-tan in de vacht ook niet heeft. Als bij een Stumpy Tail dus het black-and-tan te voorschijn komt, dan is dat een indicatie dat er ergens in de stamboom een Australian Cattle Dog of een Kelpie in zit. Door bij het fokken te selecteren op 'bobtails' (kort-

staarten), legt men staartloosheid vast. Er zijn twee versies als het gaat om de eigenlijke grondlegger van het ras. De eerste versie is dat Thomas Simpson Hall (1808-1870) de rond 1830 geïmporteerde, Noord-Engelse herdershonden (Schotse Collies? Border Collies?) kruist met Dingo's. De zogenoemde 'Hall's Heelers' vormen het resultaat. In de tweede versie speelt veedrijver John (Jack) Timmins uit Bathurst (New South Wales) de hoofdrol. Hij maakt een soortgelijke kruising, namelijk tussen een Smithfield en een Dingo en zijn (rode) fokproducten, met een bobtail, staan bekend als 'Timmins Biters'. Niet ten onrechte, want deze honden zijn scherp en niet te vertrouwen bij jong vee. Een kruising met een gladharige, blue merle Collie (ook German 'coolie' genoemd) moet het temperament verbeteren en uit die kruising zouden de voorouders van de huidige Australian Stumpy Tail Cattle Dog zijn geboren. Van de Smithfield erft het ras de natuurlijke bobtail, de Dingo draagt bij aan de rode kleur en aan de mogelijkheid om onder barre omstandigheden en weertypes te leven. De blue merle Collie is verantwoordelijk voor de blauwe vachtkleur.

A BREED IN ITS OWN RIGHT

In 1845 wordt het ras 'erkend' door de Royal Agricultural Society (RAS), maar in de vroege jaren zestig van de vorige eeuw moet men vaststellen dat het ras bijna is uitgestorven. De redding komt van de ANKC, die in 1988 een 'Development Register' opent, waardoor het voortbestaan is gegarandeerd. Om het inschrijven van de atypische honden te vermijden, ontwikkelt de ANKC een waarderingssysteem, dat door drie keurmeesters wordt gehanteerd. Het systeem kent drie kwalificaties: A (uitmuntend rastype), B (kan van een goed type zijn, maar mist sommige kwaliteiten) en C (geen goed rasbeeld – mogelijk tan aftekening).

• Een 'Bob-tailed Sheepdog' uit 'The Book of the Dog' (1881) van Vero Shaw.

• De Australian Stumpy Tail Cattle Dog is zeker géén variëteit van de Australian Cattle Dog, maar een apart ras. Dit is Au. Ch. 'Ambajaye Head or Tail' uit Australië, gefokt door en eigendom van B. Merchant.

Regency Studio

Maryheather Kennel, Australië

Beljekali

- *Het hoofd van de Stumpy Tail Cattle Dog is fijner en wigvormiger dan dat van de Australian Cattle Dog. De schedel is vlak en de wangen zijn krachtig.*

- *Een Stumpy Tail Cattle Dog is een lenige hond met een vrij en soepel gangwerk. Deze hond komt uit de bekende Australische Ambajaye kennel.*

Sinds oktober 2000 kunnen alleen honden met een uitmuntend rasbeeld (A) in het voorlopige register worden opgenomen en op 31 oktober 2006 wordt het register – en dus het waarderingssysteem – gesloten. Hoewel de Australian Stumpy Tail Cattle Dog en de Australian Cattle Dog

hun vroege geschiedenis delen, is de Stumpy Tail 'a breed in its own right' en zeker géén variëteit van de Australian Cattle Dog! In 2001 wordt de naam officieel vastgelegd; Smithfield verdwijnt en Australian Stumpy Tail Cattle Dog komt er definitief voor in de plaats.

NIET ALLEDAAGSE HOND

De Stumpy Tail Cattle Dog is in Australië een niet alledaagse hond in de showring, maar op het platteland wordt hij hogelijk gewaardeerd als een moedige, onvermoeibare, intelligente – en stille – werker en een trouwe en zelfverzekerde metgezel. Zonder de inzet van de Cattle Dogs zou het beheren van de uitgestrekte veebedrijven op dit continent onmogelijk zijn geweest. Stumpy Tails werken – dankzij hun natuurlijke aanleg – op vrijwel dezelfde manier als de Australian Cattle Dog, namelijk door het vee licht en laag in de hielen te bijten. Alle Australische veedrijverhonden zijn min of meer 'onderhoudsvrije' honden en af en toe borstelen is voldoende.

Het temperament van de Stumpy Tail lijkt op dat van de Kelpie: doenerig en soms hyperactief. Eigenaren van dit ras zijn bijzonder trots op hun honden; de kwalificaties 'Australia's First Working Dog' en 'A Breed Of Its Own' geven aan dat men het onderscheid met de Australian Cattle Dog graag mag benadrukken. Ook zegt men dat

www.psy.pl

- *Op het Australische platteland wordt de Australian Stumpy Tail Cattle Dog hogelijk gewaardeerd als een moedige, onvermoeibare, intelligente – en stille – werker en een trouwe en zelfverzekerde metgezel.*

B. Merchant

• De blauw gespikkelde vacht is een erfenis van één van de voorvaders, een blue merle Collie uit Engeland. Dit is een rastypisch hoofd van een hond uit de Ambajaye kennel.

• Twee rode Australian Stumpy Tail Cattle Dogs uit de Australische Maryheather kennel.

Stumpy Tails beter en sneller werken dan 'gewone' Australian Cattle Dogs. Het ras mag zich verheugen in een stijgende belangstelling. In 1999 worden 1.364 honden geregistreerd, in september 2001 zijn dat er 2.999 en in 2006 worden er 4.000 geregistreerd. Dat de naam 'Smithfield' lang stand heeft gehouden, blijkt uit het feit dat een fokker in Tasmanië in de jaren vijftig van de vorige eeuw zijn Stumpy Tails tentoonstelt als 'Smithfields'.

UIT DE RASSTANDAARD

Hoewel de Stumpy Tail Cattle Dog op het eerste gezicht op een Australian Cattle Dog lijkt, zijn er – behalve de afwezigheid van een staart – nog diverse andere grote verschillen. Er is over het geheel minder substantie dan bij de Australian Cattle Dog. Het

hoofd is fijner en meer wigvormig; de schedel is vlak en de wangen zijn krachtig. De rechtopstaande prikoren zijn relatief klein en hoger aangezet dan bij de Australian Cattle Dog; ze staan zo wijd mogelijk uit elkaar. Het hoofd mag nooit grof zijn. Bijzonder bij de Stumpy Tail is de zeer krachtige hals. Het lichaam is vierkant; hij lijkt hoogbeniger dan de Australian Cattle Dog en heeft geen tan aftekeningen. Bij de lengte van de benen is de afstand van de ellebogen tot de grond meer dan de helft van de lengte van de schoft tot de grond. De voorbenen zijn kaarsrecht en goed bespied; de achterhand is matig gehoekt (minder dan bij de Australian Cattle Dog). De van nature stompe of korte staart is hoog aangezet, mag niet langer dan 4 inches zijn en wordt bij voorkeur

niet te veel boven de ruglijn gedragen. De vachtkleuren zijn blauw, blauw gespikkeld, blauw gevlekt of rood gespikkeld en rond de nek is een lichte kraagvorming. Hoofd en lichaam mogen zwarte en (donker) rode aftekeningen hebben, maar tan aftekeningen zijn niet toegestaan. Het gangwerk verschilt met de Australian Cattle Dog; de achterhand neigt naar een ietwat ronddraaiende beweging en als de Stumpy Tail langzaam loopt, gaat hij gemakkelijk in telgang. Het gangwerk is vrij en moeiteloos en de Stumpy Tail kan snel en onverwacht wenden. Een crèmekleurige of witte ondervacht is een ernstige fout; honden met blauwe vachten mogen geen spoor van rood vertonen en andersom. Reuen hebben een schofthoogte van 46 tot 51 cm en de teven van 43 tot 48 cm. ◀